

Arrest

nr. 121 164 van 20 maart 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Griekse nationaliteit te zijn, op 28 november 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoede-bestrijding van 25 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 februari 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat J. KEMPINAIRE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. DE POORTERE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 mei 2013 legde verzoeker samen met zijn Belgische vriendin een verklaring van wettelijke samenwoning af.

1.2. Diezelfde dag diende verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn Belgische partner.

1.3. Op 25 oktober 2013 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Deze beslissingen werden aan verzoeker betekend op 30 oktober 2013.

Dit vormen de bestreden beslissingen, gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 51, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 03.05.2013 werd ingediend door:

Naam: P.

Voornaam: A.

Nationaliteit: Griekse

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te: (...)

Betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van burger van de Unie.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ' dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen:

1 ° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid (...)

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de referentiepersoon volgende documenten voor :

- Verzoek tot aanstelling van een advocaat dd. 14.02.2012 waarin betrokkene verklaart dat maandelijks gezinsinkomen € 1593 bedraagt, bestaande uit het inkomen van de referentiepersoon (€ 1201,11 leefloon + bedrag uit budgetbeheer voor het betalen van de vaste kosten) en het inkomen van een derde, zijnde de dochter van de referentiepersoon (€ 391,92 werkloosheidsvergoeding).

- Een attest van ABVV West-Vlaanderen dd. 14.05.2013 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in de periode november 2011 - april 2013 een werkloosheidsvergoeding ontving, waar echter beslag op wordt gelegd.

- Schrijven van de arbeidsrechtbank van Kortrijk dd. 23.04.2013 met kennisgeving van het vonnis dd. 19.04.2013 waarin het ontwerp tot minnelijke aanzuiveringsregeling (ter griffie neergelegd op 28.01.2013) wordt gehomologeerd. Uit deze minnelijke aanzuiveringsregeling blijkt dat de referentiepersoon beschikt over een maandelijks inkomen van € 1393,34; de werkloosheidsvergoeding van de dochter van de referentiepersoon is momenteel geschorst. In het kader van de schuldbemiddeling worden de vaste kosten betaald door de schuldbemiddeling; de referentiepersoon krijgt maandelijks leefgeld van € 400 uitbetaald. Deze regeling over een periode van maximum 6 jaar vanaf 27.04.2011.

Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen. Aangezien de armoedegrens voor een alleenstaande in België € 1000 bedraagt, ligt het inkomen van de referentiepersoon voor haar alleen la ver onder deze armoederisicogrens. Rekening houdend met het feit dat betrokkene eveneens van dit inkomen moet kunnen leven, ligt dit veel te laag om een minimum aan waardigheid voor zowel betrokkene als voor zijn partner te garanderen. Bijgevolg lopen zowel betrokkene als de Belgische onderdaan het risico ten laste te vallen van het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Met betrekking tot zijn persoonlijke tewerkstelling legt betrokkene de volgende documenten voor :

- Inschrijvingsbewijzen als werkzoekende bij de VDAB dd. 10.11.2010 en 13.04.2011

- Trajectovereenkomst VDAB dd. 25.11.2011

- Sollicitatie dd. 22.12.2011

- Arbeidscontracten voor uitzendarbeid voor tewerkstelling op 31.03.2011 en in de week 04.04.2011-08.04.2011

- Aanslagbiljet personenbelasting (inkomstenjaar 2010 - aanslagjaar 2011).

- Schrijven van de Rijksdienst voor Jaarlijkse vakantie dd. 05.06.2012 met een overzicht van de werkgevers en het uitbetaalde loon in 2011 fiscale fiche 281.10 (inkomstenjaar 2012 - aanslagjaar 2013) afgeleverd door de Rijksdienst voor Jaarlijkse vakantie dd. 10.04.2013

Echter, er kan met deze documenten geen rekening gehouden worden bij de beoordeling van de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Bovendien is het de Belgische onderdaan die zich wenst te laten vervoegen, die dient aan te tonen over voldoende, stabiele en regelmatige bestaansmiddelen te beschikken.

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen 'dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de

familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt'.

Het KB van 26 augustus 2010 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, tot wijziging van het KB van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, stelt dat de referentiepersoon het bewijs dient te leveren dat zij over voldoende huisvesting beschikt om betrokkene op te vangen.

Om te bewijzen dat de referentiepersoon in België over voldoende huisvesting beschikt dient zij het bewijs over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die zij huurt als hoofdverblijfplaats, eventueel aangevuld met een gedetailleerde staat van het gehuurde goed, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar zij woont. Het voorleggen van deze creëert een onweerlegbaar vermoeden dat voldaan is aan de vereiste om over voldoende huisvesting te beschikken.

Ter staving van de behoorlijke huisvesting wordt een huurcontract dd. 23.02.2004 voorgelegd.

Echter, er ligt geen bewijs voor dat dit huurcontract werd geregistreerd. Bijgevolg heeft de referentiepersoon op onvoldoende wijze aangetoond over een behoorlijke huisvesting te beschikken.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om een verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Het recht op verblijf geweigerd aan betrokkene.

Aan betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen.

Wettelijke basis : artikel 7 , § 1, 2° van de wet van 15.12.1980 : legaal verblijf in België is verstreken."

2. Over de ontvankelijkheid

2.1. Verwerende partij werpt in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op voor zover dit gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten. Zij preciseert dat verzoekende partij geen belang heeft bij de nietigverklaring van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Verwerende partij benadrukt dat verzoekende partij zich in een illegale verblijfssituatie bevindt en dat een vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten geen wijziging met zich zou meebrengen voor deze verblijfsituatie. Verwerende partij preciseert dat zij, ingevolge artikel 7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), in casu verplicht is om een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten te nemen na te hebben vastgesteld dat verzoekende partij illegaal in het Rijk verblijft.

2.2. Verwerende partij kan niet gevolgd worden in haar betoog. De bijlage 20 bevat niet alleen een bevel om het grondgebied te verlaten maar ook een beslissing tot weigering van verblijf. Er worden middelen opgeworpen m.b.t. de beslissing tot weigering van verblijf. De eventuele vernietiging van een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden heeft tot gevolg dat de ingediende vestigingsaanvraag terug open valt waardoor het in dezelfde akte van kennisgeving opgenomen bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt.

Het blijkt dan ook niet dat verzoekende partij niet over het vereiste belang beschikt bij de vernietiging van het bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie dient dan ook te worden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel werpt verzoeker onder meer de schending op van artikel 40 ter en van artikel 42,§1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt onder meer als volgt in zijn verzoekschrift:

"Ten overvloedige wenst verzoeker de aandacht van uw zetel te vestigen op het gegeven dat zelfs als zou de referentiepersoon geen loon heeft gelijk aan 120% van het leefloon, een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd .

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht 'welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste

te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid'.

Bij nalezing van de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel tot de vaststelling te komen dat de gemachtigde van de staatssecretaris op geen enkel ogenblik een behoefte analyse heeft uitgevoerd.

(...)

2.

Verzoeker ontkent niet dat de wettelijke bepalingen terzake (artikel 40ter Vreemdelingenwet) stellen dat de Belgische onderdaan dient aan te tonen dat "hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem zijn familieleden dekt.

Voornoemd artikel bepaald verder dat ; "De koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden. "

Bij KB van 26.08.2010 werd artikel 26/3 van het KB van 08.10.1981 in zijn tweede lid gewijzigd en wordt gesteld dat teneinde te bewijzen dat men beschikt over voldoende huisvesting de vreemdeling bewijs dient over te maken van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats , of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont. Het tweede lid van artikel 26/3 van betreffende KB heeft het evenwel expliciet over de artikelen 10 en 10bis van de Vreemdelingenwet.

Verwijzing naar betreffende KB van 26.08.2010 is dan ook in casu niet dienstig!

Het KB van 8 JULI 1997, Koninklijk besluit tot vaststelling van de voorwaarden waaraan ten minste voldaan moet zijn wil een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats in overeenstemming zijn met de elementaire vereisten inzake veiligheid, gezondheid en woonbaarheid" is in casu de toetssteen.

Het moge duidelijk zijn dat de woning welke de Belgische partner van verzoeker betreft, en dit sedert 2004 hieraan voldoet. De woning is immers voldoende ruim om er te koken, te wonen en te slapen.

Registratie van de huurovereenkomsten werd pas ingevoerd bij Programmawet van 27.12.2006.

Registratie is in principe daarenboven een verplichting van de verhuurder

De Belgische partner van verzoeker is dienaangaande ter goede trouw en wist niet (tot de tussengekomen beslissing van verweerster) dat ook haar huurovereenkomst welke werd afgesloten voor 01.01.2007 in principe aan registratie is onderworpen.

Rekening houdende hiermee, menen verzoeker en zijn Belgische partner dan ook terecht dat door het voorleggen van de huurovereenkomst zij wel degelijk aan de wettelijke verplichtingen ter zake hebben voldaan.

Verzoeker meent dan ook dat dit middel als gegrond voorkomt."

3.2. In een vierde middel werpt verzoeker onder meer op: "Schending van het motiveringsbeginsel en in het bijzonder van o.m. art. 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van administratieve akten en het artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen".

Verzoeker betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

"Doordat de motivering in rechte en in feite aanwezig dient te zijn en deze motivering tevens afdoende of deugdelijk dient te zijn.

Terwijl de beslissing geenszins hieraan voldoet

Zodat de aangevochten beslissing de genoemde artikelen schendt

Toelichting

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte, de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een 'afdoende' wijze.

Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen.

De litigieuze beslissing dd. 25.10.2013 uitgaande van verwerende partij bevat weliswaar een motivering in rechte (verwijzende naar art. 52 § 4 vijfde lid van het KB van 08.10.1981) en in feite, met name dat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de unie hierbij verwijzend naar het niet te hebben aangetoond dat de Belgische onderdaan over stabiele, toereikende en regelmatige inkomsten beschikt alsmede niet beschikt over een behoorlijke huisvesting.

Art. 3 van de wet van 29 juli 1991 op de motiveringsplicht stelt nochtans dat de motivering afdoende moet zijn.

De term afdoende is herhaald door de rechtspraak van de Raad van State ontwikkeld als een motivering die deugdelijk moet zijn en meer dan een louter abstracte en een vormelijke stijlformule (R.v.St. Umbreid nr. 76565 van 21 oktober 1998 e.a. geciteerd in A. Mast, Overzicht van het Belgisch administratief recht, nr. 664, 609).

De motivering moet draagkrachtig zijn, d.w.z. de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen.

De motivering moet de betrokkene in staat stellen om met nuttig gevolg te kunnen opkomen tegen de bestuurshandeling in kwestie en moet het de rechter mogelijk maken zijn legaliteitscontrole uit te oefenen.

Verzoeker geeft een correcte inkomstsituatie van zijn Belgische partner alsmede van het huurcontract overgemaakt aan de administratieve overheden zoals dit door hen zeer expliciet werd gevraagd.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt louter verwezen naar de artikel 40ter, tweede lid van de vreemdelingenwet opgenomen voorwaarden en wordt evenwel de concrete situatie niet in overweging genomen.

Reeds onder het eerste middel werd aangehaald dat de door verweerster aangehaalde motivering niet correct is .

Louter volledigheidshalve en refererend naar het arrest Chakroun van het Hof van Justitie van de Europese Unie (HvJ C- 578/08 Rhimou Chakroun v. minister van Buitenlandse zaken, Jur. 2010 ,I, 1839) dient opgemerkt te worden dat de door de Vreemdelingenwet bepaalde inkomensnorm enkel geldt als een referentiebedrag en niet als een minimuminkomen waaronder geen gezinshereniging wordt toegestaan.

In het arrest van Uw Raad van 29.03.2012 (arrest nr. 78.310) werd duidelijk gesteld dat een aanvraag tot gezinshereniging niet automatisch wordt geweigerd indien niet is voldaan aan de in artikel 40 ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet opgenomen voorwaarde betreffende de stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dient in dergelijk geval te worden onderzocht of de burger van de Unie die vervoegd wordt en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden.

Bij nalezing van de bestreden beslissing kan enkel en alleen geconcludeerd worden dat hierover niet wordt gemotiveerd aangezien nergens uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de Staatssecretaris overeenkomstig artikel 42, § 1 , tweede lid van de Vreemdelingenwet een behoeftanalyse heeft uitgevoerd.

Verzoeker meent dan ook terecht dat de materiële motiveringsplicht werd geschonden. De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet noch een motivering inzake de bestaansmiddelen die de referentiepersoon en familieleden nodig hebben om in hun eigen behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. (...)

Dat dit middel dan ook gegrond voorkomt. "

3.3. Gelet op hun onderlinge samenhang worden beide middelen samen behandeld.

3.4. Eerste kernpunt van verzoekers betoog is dat verwerende partij heeft nagelaten te motiveren aangaande de behoeftenanalyse in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Deze kritiek houdt in dat verzoeker de motivering van de bijlage 20 niet afdoende vindt aangezien er een motivering ontbreekt inzake de behoeftenanalyse. De Raad bekijkt het vierde middel dan ook vanuit het oogpunt van de formele motiveringsplicht.

3.5. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de

administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

3.6. Artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, dient de minister of zijn gemachtigde, op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. De minister of zijn gemachtigde kan hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van dit bedrag nuttig zijn, doen overleggen door de vreemdeling en door elke Belgische overheid.”

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg, voor zover het betreft :

- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen;*
- de familieleden vermeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° die de ouders zijn van een minderjarige Belg, die hun identiteit aantonen met een identiteitsdocument. en die de Belg begeleiden of zich bij hem voegen.*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3° bedoelde familieleden moet de Belgische onderdaan aantonen :

- dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan die voorwaarde wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen :*

1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid;

2° worden de middelen verkregen uit de aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen niet in aanmerking genomen;

3° worden de wachtuitkering en de overbruggingsuitkering niet in aanmerking genomen en wordt de werkloosheidsuitkering enkel in aanmerking genomen voor zover de betrokken echtgenoot of partner kan bewijzen dat hij actief werk zoekt.

- dat hij over behoorlijke huisvesting beschikt die toelaat het familielid of de familieleden, die gevraagd heeft of hebben om zich bij hem te komen voegen, te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden die gesteld worden aan een onroerend goed dat wordt verhuurd als hoofdverblijfplaats zoals bepaald in het artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2 van het Burgerlijk Wetboek en over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden*

Voor wat betreft de in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoelde personen, dienen beide echtgenoten of partners ouder te zijn dan eenentwintig jaar.

Als een attest van geen huwelijksbeletsel werd afgeleverd, zal er naar aanleiding van een onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk waarvoor het attest werd afgeleverd, niet worden overgegaan tot een nieuw onderzoek, tenzij er zich nieuwe elementen voordoen.

Onder de voorwaarden vermeld in artikel 42ter en artikel 42quater kan voor het familielid van een Belg eveneens een einde worden gesteld aan het verblijf wanneer niet meer is voldaan aan de in het tweede lid vastgestelde voorwaarden.

3.7. Verzoeker is als partner van een Belgische onderdaan een in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° bedoeld familielid van een Belgische onderdaan. De partner van verzoeker moet conform artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje van de Vreemdelingenwet aantonen dat ze beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

3.8. In de bijlage 20 wordt verwezen naar de toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat *“stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging de Belgische onderdaan moet aantonen ‘dat hij over*

stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen: 1° wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid; (...)." De voorgelegde documenten inzake de bestaansmiddelen van de referentiepersoon worden vervolgens geëvalueerd, waarna besloten wordt: *"Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen."* Uit de bijlage 20 blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon mogelijk niet als regelmatig maar zeker niet als toereikend worden beschouwd. Derhalve wordt niet voldaan aan de in artikel 40ter, tweede lid van de Vreemdelingenwet gestelde voorwaarde van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Gelet op het gestelde in artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet mocht verzoeker dan ook de verwachting koesteren dat hieromtrent zou worden gemotiveerd in de bijlage 20, quod non.

3.9. Verwerende partij stelt in haar nota aangaande het ontbreken van een motivering m.b.t. de behoeftenanalyse: *"Waar verzoekende partij nog kritiek uit op het feit dat er geen behoeftenanalyse werd uitgevoerd, laat verweerder gelden dat de bestreden beslissing op één determinerend motief steunt, m.n. het gegeven dat de inkomsten onregelmatig zijn. De kritiek van de bestreden beslissing is dan ook uitsluitend gericht tegen een overtollig motief van de bestreden beslissing, nu de vaststelling dat het inkomen onregelmatig is, volstaat ter ondersteuning van de beslissing tot weigering van het verblijf van meer dan drie maanden. Als zodanig kan zij niet leiden tot het doen aannemen van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel of van enige andere rechtsregel, noch kan zij, bijgevolg, een nietigverklaring van de bedoelde beslissing verantwoorden. (zie ook: R.v.St. nr. 155.690, 28 februari 2006; R.v.St. nr. 116.712, 6 maart 2003; R.v.St. nr. 111.882, 24 oktober 2002; R.v.St. nr. 73.094, 17 april 1998) Bij gebreke aan het voorhanden zijn van regelmatige bestaansmiddelen, bewijst verzoekende partij immers niet te voldoen aan de voorwaarden gesteld in art. 40, § 4 Vreemdelingenwet, zonder dat zich een verder onderzoek naar de concrete situatie van verzoekende partij opdringt."*

3.10. Verwerende partij betwist in haar nota niet dat indien de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, een behoeftenanalyse dient te worden uitgevoerd. Zij is echter van oordeel dat de bijlage 20 als kernmotief heeft dat de inkomsten van de referentiepersoon niet regelmatig zijn. Verwerende partij kan bezwaarlijk gevolgd worden in haar betoog. De bijlage 20 verwijst weliswaar in haar aanhef naar artikel 40ter, tweede lid, eerste streepje, 1° van de Vreemdelingenwet maar na de evaluatie van de overgemaakte stukken inzake de bestaansmiddelen, volgt duidelijk de conclusie: *"Uit de voorgelegde bewijzen blijkt dat de bestaansmiddelen van de referentiepersoon ontoereikend zijn. Immers, ze beschikt niet over toereikende bestaansmiddelen."* Verwerende partij kan geen abstractie maken van een in de bijlage 20 gemaakte conclusie inzake de ontoereikendheid van de bestaansmiddelen om te ontsnappen aan de verplichting om een behoeftenanalyse te maken. Ten overvloede, zelfs indien de bestaansmiddelen (enkel) als onregelmatig dienen te worden beschouwd, volgt uit de libellering van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet dat stelt dat *"[i]ndien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in [...] artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is"* ook dan een behoeftenanalyse vereist is. Alleszins, van zodra het inkomen van de referentiepersoon lager ligt dan het in artikel 40 ter, tweede lid, eerste streepje, tweede zin van de Vreemdelingenwet vermelde referentiebedrag, waarvan niet kan ontkend worden dat dit de teneur is van de bijlage 20, aangezien de verwerende partij van oordeel is dat het inkomen van de referentiepersoon onder de armoedegrens ligt, is de overheid verplicht om *"volgens artikel 42, §1, tweede lid, van de wet van 15 december in het concrete geval en op basis van de eigen behoeften van de Belg en van zijn familieleden, [te] bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in behoeften te voorzien zonder dat de familieleden ten laste vallen van de openbare overheden"* (cf. Grondwettelijk Hof, 26 september 2013, nr. 121/2013, B.55.2).

3.11. Het eerste en vierde middel zijn in de aangegeven mate gegrond. Een schending van de formele motiveringsplicht in het licht van artikel 42, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet werd aangetoond.

3.12. De in punt 3.11. gedane vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf, indien het tweede schragende motief ervan, namelijk de vaststelling dat de referentiepersoon op onvoldoende wijze heeft aangetoond over een behoorlijke huisvesting te beschikken, eveneens komt te vervallen. Deze verplichting vloeit voort uit artikel 40ter, tweede lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet

3.13. Kernpunt van verzoekers betoog in verband hiermee, ontwikkeld in het eerste middel, is dat verwerende partij blijkens de bijlage 20 erover valt dat er geen bewijs voorligt dat het overgemaakte huurcontract geregistreerd werd, terwijl het koninklijk besluit van 26 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het KB van 26 augustus 2010) waarnaar ze verwijst geen grondslag kan bieden voor een weigering van een vestigingsaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bij het ontbreken van een bewijs van registratie van een huurcontract.

3.14. Het KB van 26 augustus 2010 luidt als volgt:

“Art. 1. Artikel 26ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 11 december 1996, vervangen en hernummerd door het artikel 9 van het koninklijk besluit van 27 april 2007, vernietigd bij het arrest nr. 201.375 van de Raad van State, wordt vervangen en hernummerd door een artikel 26/3, luidende :

“Art. 26/3. Vormt een voldoende huisvesting in de zin van de artikelen 10 en 10bis van de wet, de huisvesting die, voor de vreemdeling en zijn familieleden die zich bij hem willen voegen, voldoet aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid in de zin van artikel 2 van de wet van 20 februari 1991 houdende wijziging van de bepalingen van het Burgerlijk Wetboek inzake huishuur. Om te bewijzen dat hij beschikt over een in het eerste lid bedoelde huisvesting, maakt de vreemdeling het bewijs van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats, of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont over. Het bewijs van voldoende huisvesting zal niet aanvaard worden als de huisvesting onbewoonbaar verklaard werd door een daartoe bevoegde overheid.

Art. 2. Onze Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is belast met de uitvoering van dit besluit.”

3.15. Gelet op het gestelde in punt 3.14. kan verzoeker gevolgd worden in zijn stelling dat een geregistreerd huurcontract niet kan geëist worden in het licht van een vestigingsaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet aangezien artikel 26/3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit) enkel verwijst naar verblijfsaanvragen op grond van de artikelen 10 en 10 bis van de Vreemdelingenwet. Er werd geen uitvoering gegeven aan het feit dat artikel 40ter, tweede lid, tweede streepje van de Vreemdelingenwet bepaalt: *“De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de vreemdeling bewijst dat het onroerend goed voldoet aan de gestelde voorwaarden.”*

3.16. Verwerende partij stelt aangaande de kritiek van verzoeker in haar nota met opmerkingen: *“Terwijl de Wet op de Woninghuur de registratie als verplicht voorschrijft. Het is dan ook niet onredelijk om van verzoeker te verlangen dat zij een geregistreerde huurovereenkomst voorlegt als bewijs van voldoende huisvesting. De algemene en theoretische beschouwingen van verzoekende partij kunnen bijgevolg niet worden aangenomen. Artikel 26.3. van het K.B. van 08.10.1981 dat naar analogie kan toegepast worden op artikel 40 ter, bepaalt :” (...) Om te bewijzen dat hij beschikt over een in het eerste lid bedoelde huisvesting, maakt de vreemdeling het bewijs van het geregistreerde huurcontract van de woning die hij huurt als hoofdverblijfplaats of van de eigendomstitel van de huisvesting waar hij woont over. Het bewijs van voldoende huisvesting zal niet aanvaard worden als de huisvesting onbewoonbaar verklaard werd door een daartoe bevoegde overheid”.*

3.17. Er is een wezenlijk verschil tussen verblijfsaanvragen die worden ingediend op grond van de artikelen 10 en 10 bis van de Vreemdelingenwet die gezinshereniging met niet-EU-onderdanen betreffen en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat gezinshereniging met Belgische onderdanen betreft. Verwerende partij kan dan ook niet zomaar stellen dat artikel 26/3 van het Vreemdelingenbesluit *“naar analogie kan toegepast worden op artikel 40 ter”*. Een weigeringsmotief voor een vestigingsaanvraag op grond van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dient zijn grondslag te vinden in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet of in de uitvoeringsbepalingen ervan in het Vreemdelingenbesluit, doch niet in een andere bepaling van het Vreemdelingenbesluit dat *“naar analogie kan toegepast worden op artikel 40 ter”*.

3.18. Verwerende partij kan voorts niet dienstig stellen dat de registratie van het huurcontract zou voortvloeien uit *“de Wet op de Woninghuur”*, aangezien artikel 40ter van de Vreemdelingenwet enkel verwijst naar artikel 2 van deze Wet dat als volgt luidt:

“Staat van het gehuurde goed.

§ 1. Het gehuurde goed moet beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid. Onverminderd de normen betreffende de woningen, opgesteld door de Gewesten bij het uitoefenen van hun bevoegdheden, moet het verhuurde goed beantwoorden aan de elementaire vereisten van veiligheid, gezondheid en bewoonbaarheid.

Deze voorwaarde wordt beoordeeld door te verwijzen naar de staat van het verhuurde goed op het moment dat de huurder ervan in het genot

Of deze voorwaarde is vervuld wordt beoordeeld aan de hand van de staat van het goed op het ogenblik dat de huurder in het genot ervan treedt.

De Koning stelt de voorwaarden vast waaraan ten minste voldaan moet zijn opdat het gehuurde goed beantwoordt aan de vereisten bepaald in het eerste lid.

De in het vorige lid beoogde minimumvoorwaarden zijn van dwingend recht en moeten bij de huurovereenkomst worden gevoegd.

Indien de door de vorige leden voorgeschreven voorwaarden niet zijn vervuld, heeft de huurder de keuze of wel de uitvoering te eisen van de werken die noodzakelijk zijn om het gehuurde goed in overeenstemming te brengen met de vereisten van het eerste lid, ofwel de ontbinding van de huurovereenkomst te vragen met schadevergoeding.

In afwachting van de uitvoering van de werken, kan de rechter een vermindering van de huurprijs toestaan

§ 2. Met toepassing van de artikelen 1720, 1754 en 1755 van het Burgerlijk Wetboek op de huurovereenkomsten geregeld door deze afdeling, is de verhuurder verplicht tot alle herstellingen, andere dan de huurherstellingen. Deze herstellingen andere dan de huurherstellingen kunnen door de Koning worden gedefinieerd, bij een koninklijk besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad. Deze bepalingen hebben een dwingend karakter en zullen uitwerking hebben voor de huurovereenkomsten die ondertekend worden na de inwerkingtreding van dit artikel”.

Er wordt dus geen gewag gemaakt van een registratie van een huurcontract.

3.19. Het eerste middel is derhalve tevens in de aangegeven mate gegrond voor zover de schending wordt aangevoerd van artikel 40ter van Vreemdelingenwet in die zin dat het niet de vereiste omvat van registratie van het huurcontract.

3.20. Het gestelde in de punten 3.11 en 3.19. leidt tot de nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf. Aangezien een eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van de besproken middelen en de andere middelen geen aanleiding kan geven tot een ruimere nietigverklaring van de beslissing tot weigering van verblijf worden zij niet besproken.

3.21. Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten kaduuk wordt. Immers valt verzoekende partij als familielid van een Belgische onderdanen terug op een openstaande vestigingaanvraag, wat onverenigbaar is met een bevel om het grondgebied te verlaten.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 25 oktober 2013 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20), wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig maart tweeduizend veertien door:

mevr. M. EKKA,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA